

Zvečer pa ni mogla spati. Zarivala se je pod odejo ter se zopet odkrivala. Bilo ji je tako vroče, nestrpna je bila vsa in vsaka žilica je trepetala v njej. Oh, kako jo je gnalo v svet, v veliko mesto, v življenje, v krasni hôtel, kjer se shaja sama visoka gospoda: baronje, grofje z žarečimi očmi . . . kavalirji z lepimi brčicami . . . vsi zaljubljeni do ušes. Mislila je na dragocene obleke, na šopke, na petje pod oknom . . . He, he, he, kako jih bo mučila, norčke! Nobenega ne bo hotela, za nobenega ne bo marala . . . no, kakega lepega — grofa, ki jo bo tako iskreno ljubil, ji tako udano služil, tako sladko govoril . . . In Bog ve: kakor nehoté se ji je vrivala med te jasne slike življenja podoba Janka, dolgega, upognjenega v kratki suknji z globokimi žepi . . . Ha, ha, ha . . .

Tudi Janko ni spal.

Nakupil je bil že davno vse za domov, že davno vse lepo zložil v kovčeg: jaslice in svečice, pastirce in ovce, letečega angela in zlasti veliko zvezdo repatico.

Tako je polagoma mineval čas! Ura je bila deset, jednajst, dvanajst, a še vedno se je obračal z jedne strani na drugo. Mislil je na dom: kako bo gazil sneg, debeli, mehki, beli. Pred hišo ga bo do kapa; od strehe pri hlevu bodo visele ledene sveče. Prav

tiho bo zvečer, ko bo prišel od vlaka. Gosto drevje bo molčalo pod velikanskim snežnim kožuhom in se nagibalo na hišno streho, na skladavnico drv, na strešico pri vodnjaku. Nič se ne bo gibalo v ravni samoti okrog doma. Vse bo belo, le iz daljave se bo črnil gozd izpod sivkastega pokrivala . . . Sama z materjo bodeta sedela pri peči. Po hiši bo dišalo po kadilu, pod bo še moker od umivanja, v kuhinji bo dekla podila mačko: „Kec, kec . . .“, v peči bo godlo, na postelji bo nova rožasta odeja in v kotu med žeravcem in majaronom — njegove jaslice.

Pospišil je bil še v delalnici. Žena je bila odšla, češ, da pride takoj. Pa je že dve uri ni bilo.

Krznar je delal ogrinjalo za grofico B., katera je želela, da bi bilo gotovo pred prazniki. Svetilka je jasno svetila izpod velikega, zelenega senčnika, na steklenem cilindru so se nabirale saje. — Samotno je bilo v sobi. Pospišil je čutil v srcu strašno zapuščenost, praznoto, puščobo. Vstajal je in hodil k oknu gledat na cesto, ali se že vrača žena. A vselej je videl samo cesto, tiho, prazno in velikansko luno, ki je plavala po globokem nebu.

Vsedel se je nazaj, in solze so mu začele kapati na dragoceni sealskin. Hudo mu je bilo po otroku; ali tudi po ženi?

Na blejskem jezeru.

Vzkipi, vzkipi, močni val,
stopi drzno čez obal,
moč pokaži maščevavca
za pravice zatiravca.

Da še pomniš, dobro znam,
kadar je Slovenec sam
po obrežju ribič hodil,
po vodovju tvojem brodil

Nisi zabil še sinov,
še spominjaš se domov,
tvoja skrb še ni minila,
ni minila tvoja sila.

Dober oče si mu bil,
s plenom rib si ga redil;
travnike si mu namakal,
ko je v suši k tebi plakal.

Oh! okrog poglej sedaj:
mar spoznaš še rojstni kraj?
Skoraj vsi sinovi vrli
so nekdanji ti pomrli.

Vzkipi, vzkipi močni val,
stopi drzno čez obal,
sina zadnjega obrani,
dom pred tujci mu ohrani.

Kar je bila tvoja last,
tujca zdaj drži oblast;
tvoje ribe sam pobira,
glada zadnji sin umira.

Kjer so bila prej polja,
tujec igre zdaj igra;
kjer so bila njih selišča,
tujec dela šetališča.